

CURIERUL ROMÂNESC

(RUMÄNSKA KURIREN)

Anul 23 , nr. 271-273

PUBLICAȚIE TRIMESTRIALĂ

Aprilie - Iunie 2003

Ansvarig utgivare

SILVIA CONSTANTINESCU

Editor responsabil

Adress: Altvägen 99, 142 42 SKOGÅS, SWEDEN

Tel & Fax: + 46.8.7715736, 7717417

PRINȚUL ANDRONIC CANTACUZINO

"EU SUNT UN LIBERAL DEMOCRAT ȘI MĂ GÂNDESC CU MULTĂ GRIJE LA SEMENII MEI ȘI CONSIDER CĂ TREBUIE SĂ LE FIE BINE TUTUROR!"

Prințul Andronic Cantacuzino.
Foto: Octavian Ciupitu / © CR.

Silvia Constantinescu: Ne-am întâlnit pentru prima dată la Ambasada Română din Stockholm, cu ocazia vizitei în Suedia a M.S. Regele Mihai. Am prezentat atunci publicația CURIERUL ROMÂNESC și am convenit să avem o discuție. Acum, după aproape 3 luni, am găsit un timp pentru aceasta. Doresc mai întâi să stabilim în ce limbă vom purta discuția.

Prințul Andronic Cantacuzino: În limba suedeză, căci este mai natural pentru mine.

S. C.: Și încă un lucru: cum să mă adresez? Dacă discuția are loc în limba suedeză, atunci mi se pare natural să folosesc persoana a 2-a singular, dacă vorbim în românește, atunci trebuie să folosesc formele de politețe dictate de limba română.

A.C.: La dispoziția ta să alegi.

S.C.: Atunci voi folosi modul simplu de adresare suedez și pe care îl consider natural, după 25 de ani în Suedia. Cum tradiția o cere, prima întrebare este: Cine este prințul Andronic Cantacuzino?

A.C.: M-am născut în București, în septembrie 1943. În dimineața când m-am născut, spitalul a fost bombardat și a luat foc. 76-78 de persoane au ars. Așa a început prima zi din viața mea! La începutul lui februarie '44, am plecat din România. După un tur cu mașina prin toată Europa, am ajuns, în cele din urmă, în Suedia. ☞ 8

FLORIN MATRESCU

Doctor docent în medicină

"NOI, CEI DIN EXIL, SUNTEM O TRUPĂ DE COMANDO. GATA SĂ NE AJUTĂM ȚARA, DACĂ CEI CE O CONDUC NE INSPIRĂ ÎNCREDERE ȘI DACĂ ȚARA NE VREA."

Domnul Florin Matrescu.
Foto: © F. Matrescu.

Silvia Constantinescu: Este deja tradiție ca cei cu care fac un interviu pentru CURIERUL ROMÂNESC să se prezinte ei înșiși cititorilor și vă rog și pe dumneavoastră să urmați această tradiție: cine sunteți d-ule Matrescu?

Florin Matrescu: M-am născut la 21 aprilie 1940, în comuna Gurbănești, Ilfov, unde tatăl meu, Petru Matrescu, era preot ortodox (biserica din sat, construită cu banii familiei și din donații publice, a fost demolată, în cadrul unui proiect nebunesc al lui N. Ceaușescu). Mama mea, Maria, n-a profesat niciodată. Eu am urmat liceul "Gheorghe Șincai" din București, pe care l-am absolvit în 1957 cu media generală 10 (ca șef de promoție), apoi facultatea de medicină generală, terminată în 1963, tot ca șef de promoție. După 3 ani de activitate ca medic generalist de țară (comuna Cocora, Ialomița), revin în București și susțin, în 1970, examenul de doctorat cu frecvență, în medicină internă. Timp de 10 ani am fost asistent în specialitatea sus-numită la Spitalul Brîncovenesc (dăruit de Ceaușescu), apoi la cel Municipal. În 1980 reușesc să plec cu viză turistică în R.F.G., unde primesc azilul politic solicitat, și mai târziu cetățenia germană. M-am angajat, activ și de la început, în diverse organizații anti-comuniste: a) inițiator, membru fondator și secretar general al "Comitetului Națiunilor Captive Germania-Europa (C.N.C)"; b) membru fondator și secretar general al Congresului Mondial Românesc; c) co-inițiator al "Uniunii Democrat-Creștine" din România (al 3-lea partid înscris la tribunal în ianuarie 1990) și secretar al secției externe, devenită ulterior independentă față de partidul din țară, ca în final să se dizolve, ca urmare a infiltrării masive a Securității și nonvalorilor în partidul din țară; ☞ 24

CONSTANTIN ROMAN

Professor Honoris Causa
al Universității din București

"EXILUL M-A FĂCUT MAI CONȘTIENT DE CALITATEA MEA DE ROMÂN!"

Domnul Constantin Roman.
Foto: © Constantin Roman.

Silvia Constantinescu: Cine sunteți d-le Roman?

Constantin Roman: Sunt român naturalizat britanic, stabilit în Anglia din 1968 (englez nu poți să fii niciodată - trebuie să fii născut din părinți englezi). Provin dintr-o familie de cărturari, cu străbuni pe linia directă până la bunicul patern, care, timp de șapte generații, au slujit biserica ortodoxă. Alți străbuni care au zidit școli și biserici la sate în secolele 18 și 19, iar în secolul 20 ne-am stabilit la oraș. Istoria familiei reflectă, cum este și normal, diversele faze istorice ale României, cu tot ceea ce au implicat ele: revoluții, războaie, schimbări de granite, exproprieri, persecuție, discriminare, exil, ș.a.m.d. Am crescut în București, lângă Dealul Mitropoliei, într-un cartier acum dispărut sub buldozerele lui Ceaușescu. Școala primară mi-am făcut-o la "Ienachiță Văcărescu", căreia, cu o generație mai înainte, i se mai spunea și "Maidanul Dulap" pentru că se construise în secolul 19 pe un loc viran (maidan) unde veneau păpușarii cu teatrul de păpuși (dulap). Liceul mi l-am făcut la "Mihail Eminescu" și l-am terminat în 1959, la 15 ani după faimosul 23 August, pentru care ni s-a spus "Promoția 23 August". Această carte de vizită, bine înțeles, nu m-a ajutat să intru la Școala de Arhitectură, exact la trei ani după revoluția din Ungaria din 1956, pentru că aveam "origine nesănătoasă" și părinții mei nu erau în partid, ci mai degrabă fuseseră expropriați. Așa am fost obligat să dau examene de fizică și matematică și să devin geofizician, unde era mai ușor să-ți demonstrezi cunștințele exacte și unde erau mai puțini candidați (doar 6 pe un loc, spre deosebire de arhitectură, unde, dintre cele 60 de locuri, doar 12 erau alocate pentru "pătura intelectuală" și acolo erau sute de candidați, printre care, bine înțeles, cei cu pedigree politic adecvat, cea ce mie îmi lipsea). ☞ 27